

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.994 van 27 januari 2015
in de zaak A. 214.069/IX-8522**

In zake: Inge VERMEIREN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Noël Devos en Guido Van den Eynde
kantoor houdend te 2440 Geel
Diestseweg 155
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het AUTONOOM GEMEENTEBEDRIJF STEDELIJK
ONDERWIJS ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sofie Bontinck en Florence Cordonnier
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 27 oktober 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van [de] directeur Coördinatie Scholengemeenschap Noord 2 (basisonderwijs), AG Stedelijk Onderwijs Antwerpen van 29 augustus 2014 houdende affectatie van [Inge Vermeiren] met ingang van 1 september 2014 aan de volgende instelling 24/24 in stedelijke basisschool Monnikenhof in Berendrecht”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 januari 2015.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie Cauwenberghs, die *loco* advocaat Guido Van den Eynde verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Karel De Schoenmaeker, die *loco* advocaten Sofie Bontinck en Florence Cordonnier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is vast benoemd leerkracht in de stedelijke basisschool ‘De Bever’ te Deurne (Antwerpen).

3.2. Met een brief van 16 mei 2014 nodigt de directeur coördinatie verzoekster uit voor een gesprek op 22 mei 2014:

“De directie van De Bever heeft mijn aandacht gevestigd op een aantal problemen aangaande de goede werking van en de verstandhouding binnen de school. Deze problemen hebben betrekking op uw gedragingen binnen de school.

Tijdens uw aanstelling in de school heeft u herhaaldelijk sterke verhalen verteld. In het verleden hebben collega’s u steeds geloofd, begrip getoond en alles in het werk gesteld u zo goed als mogelijk op te vangen.

De laatste feiten in februari jl, waarbij u voorhield het slachtoffer geweest te zijn van bedreigingen, maken dat het schoolteam de waarachtigheid van al uw verhalen ernstig in vraag stelt. Ze geven aan dat hun vertrouwen in u ernstig en definitief geschaad is. Het aanvoelen al die jaren misleid te zijn weegt zwaar op het schoolteam en hypothekeert de werking van de school. Op basis van deze informatie overweeg ik om, in toepassing van artikel 45, § 2 van het decreet rechtspositie en artikel 1.2.1 van het ARPSO u te affecteren. Deze affectatie bestaat erin u toe te wijzen aan (een) instelling(en) ingericht door dezelfde inrichtende macht in een betrekking van het ambt waarin u vastbenoemd bent.”

Na dat gesprek volgt nog een hoorzitting op 26 augustus 2014, ter gelegenheid waarvan verzoekster een nota neerlegt.

3.3. Op 29 augustus 2014 beslist de directeur coördinatie om verzoekster “met ingang van 1 september 2014 verplicht te affecteren aan de volgende instelling: 24/24 in stedelijke basisschool Monnikenhof in Berendrecht”.

Die beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Na zorgvuldige afweging van de feiten en de argumenten stelt de directeur coördinatie van scholengemeenschap Noord 2 vast dat een verdere samenwerking met mevrouw Inge Vermeiren binnen het team van de instelling De Bever niet meer mogelijk is.

Een goede werking van de school impliceert een goede verstandhouding tussen de leden van het schoolteam.

Sedert haar aanstelling in de school tot het moment dat mevrouw Inge Vermeiren afwezig is wegens ziekte op 19 februari 2014 confronteerde ze haar collega's met sterke verhalen; zo werd de wagen van mevrouw Inge Vermeiren bijna gecarjact, werd ze zelf na een personeelsetentje verkracht, werd ze het slachtoffer van een verkeersongeval, beweert ze in de school gestalkt te worden omwille van haar geaardheid,...

Telkens kon mevrouw Inge Vermeiren rekenen op haar collega's die – ook in hun privé-tijd – begrip toonden voor alle situaties waarvan mevrouw Inge Vermeiren het slachtoffer werd en klaar stonden om haar te helpen. Toch geven twee collega's aan dat ze [het] emotioneel zwaar vonden om telkenmale met de zeer verontrustende berichten van Inge geconfronteerd te worden. In augustus en december 2013 vertellen [beide] collega's Inge Vermeiren ook uitdrukkelijk [dat] ze haar niet meer verder kunnen helpen. Sedert de arbeidsongeschiktheid van mevrouw Inge Vermeiren in februari 2014 en de feiten rond de beweerde stalking die daaraan vooraf gingen, hetgeen een grote impact op de werking van de school had, menen verschillende collega's dat hun vertrouwen misbruikt werd.

Niet zozeer de verhalen op zich maar wel de impact hiervan op de school waren doorslaggevend om in te grijpen. In een gezamenlijke verklaring gaven de collega's aan dat het gedrag van Inge 'ondermijnend was en de grenzen van het aanvaardbare en toelaatbare overschreed'. Ze stellen zich vragen over de eerlijkheid en openheid van Inge Vermeiren, zowel tegenover zichzelf als tegenover de collega's. Ze herhaalden collectief dat 'het vertrouwen van Inge op een dusdanige manier geschonden is waardoor er geen draagvlak meer is voor verdere samenwerking.'

De verschillende verklaringen van collega's die zijn opgenomen in het dossier staven hun wantrouwen tegenover Inge. Mevrouw Inge Vermeiren argumenteert dat de verklaringen van de collega's (deels) onjuist zijn. Het is voor de directeur coördinatie onmogelijk dit te verifiëren. Wél bevestigt dit voor de directeur coördinatie dat de relatie tussen mevrouw Inge Vermeiren en haar collega's zeer moeilijk verloopt.

In het licht van dit alles kan de directeur coördinatie dan ook niet anders dan vaststellen dat de minimale verstandhouding die voor de goede werking van de school nodig is, blijvend gestoord is. Meer zelfs, te verwachten valt dat indien mevrouw Inge Vermeiren opnieuw in de school wordt aangesteld dit een nadelig effect zal hebben voor haar én haar collega's. Vanuit preventieoogpunt en risicoanalyse moet elke nieuwe ziektemelding vermeden worden.

Mevrouw Inge Vermeiren argumenteert verder dat het attest van dr. J[...] aangeeft dat als sterk punt haar 'verantwoordelijkheid (zowel verantwoord presteren als betrouwbaarheid)' opvalt. De directeur coördinatie benadrukt dat de aanleiding voor de affectatie niet het pedagogisch functioneren van mevrouw Inge Vermeiren is. Het gaat over haar functioneren binnen het team.

Om die reden is het aangewezen dat mevrouw Inge Vermeiren wordt ge-affecteerd aan een andere instelling waar zij haar pedagogische kwaliteiten ten volle kan benutten en binnen een nieuw team een nieuwe start kan maken.

De directeur coördinatie zal er, vanuit haar rol van tweede evaluator, over waken dat haar re-integratie op een kwaliteitsvolle manier gebeurt.

Tot slot kan niet voorbij de vaststelling dat mevrouw Inge Vermeiren langdurig opgenomen werd in een psychiatrisch centrum.

In tegenstelling tot wat in het verweerschrift wordt voorgehouden, blijkt uit het attest van dr. J[...], psycholoog, niet dat Inge Vermeiren aan een post-traumatische stressstoornis zou lijden omwille van deze procedure. Wat wel uit het attest blijkt is dat – gezien het continu crisisbeeld – op 25 juli 2014 het niet mogelijk was bijkomende testen af te nemen van mevrouw Inge Vermeiren.

In het licht hiervan én vanuit een bezorgdheid naar de gezondheid van mevrouw Inge Vermeiren blijft het aangewezen dat mevrouw Inge Vermeiren blijft opgevolgd door de arbeidsgeneesheer-preventieadviseur."

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zouden alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Spoedeisendheid

Uiteenzetting

6. Verzoekster motiveert de spoedeisendheid van haar zaak als volgt:

“In de bestreden beslissing werd geargumenteerd dat een verdere samenwerking tussen verzoekster en het team van De Bever niet meer mogelijk is. Het team heeft evenwel geen kennis van de argumentatie van verzoekster én de samenwerking wordt best zo spoedig mogelijk hervat aangezien een langdurige verwijdering van verzoekster uit De Bever op basis van beweringen in strijd met de realiteit met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid het herstel van de vertrouwensband tussen verzoekster en de collega's, aangewezen voor een samenwerking niet zal bevorderen. De onwettige affectatie berokkent verzoekster bovendien een bijzonder groot moreel nadeel, dermate groot dat zij thans voorlopig arbeidsongeschikt is.”

Beoordeling

7. Naar luid van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991.

Dit houdt in dat het aan de verzoekende partij toevalt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een – voortdurende – tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Voorts kan volgens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden ingesteld “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regeling, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar wordt voorgelegd uitsprekt” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 4).

De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State).

8. Met de bestreden beslissing wordt verzoekster bij wijze van ordemaatregel geaffecteerd aan een andere school.

Zo een ordemaatregel, die genomen wordt in het belang van de dienst en waarvan niet wordt aangevoerd noch blijkt dat hij geschiedt met financieel weddeverlies, veroorzaakt in beginsel vanwege zijn niet-tuchtrechtelijke aard, aan verzoekster geen schadelijke gevolgen of nadelen die van aard zijn dat verzoekster het resultaat van de procedure ten gronde hierdoor niet kan afwachten.

Het staat aan verzoekster om aan te tonen dat in haar geval bijzondere omstandigheden ertoe nopen anders te oordelen en dat zij de bestreden maatregel onmogelijk kan ondergaan in afwachting van de uitspraak ten gronde.

9. De uiterst summiere uiteenzetting van verzoekster overtuigt niet van de urgentie van de zaak. Het enige concreet op haar situatie toegespitste argument mist dan nog feitelijke grondslag, aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat zij reeds voorheen arbeidsongeschikt was. Op de terechtzitting verklaart haar raadvrouw overigens dat verzoekster nog steeds is opgenomen in een psychiatrisch centrum. De plaats van tewerkstelling van verzoekster is momenteel dan ook weinig relevant en de “langdurige verwijdering van verzoekster uit De Bever” is, om een andere oorzaak dan de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing, vooralsnog niet afgewend en is het evenmin door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

10. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoekster geenszins aantoon het resultaat van het annulatieberoep niet te kunnen afwachten. Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 27 januari 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren